

עמיתי,
לני - 10 - עליה, זגרי הסנד
le זה לוסקי

כפי שתיווכתי לבר שלי במעמד הפרידה ממך בזמנו "אתה תמיד תישאר פיטר פן שלו, צעיר וחייכן לנצח, ותרחף לך במרחבים נסתרים מן העין ולכן ממש כפי שהוא עשה ברגעי השבירה והגעגוע אליך אני פונה אליך ישירות..."

עשר שנים מפרדתנו בהן הקפדתי לשתוק בפורום הזה של אהוביך, אהוביך ובכלל, לא מאחר שלא היה לי מה לשתף ולספר אלא כי בר שלי שכול כך אהבת ואהב אותך כאח בוגר היה נוכח והקפיד להגיע לחלקה הזו איתי מספר פעמים בשנה ולכול אזכרה ואזכרה באדיקות, השנה כשהוא נעדר לראשונה בשל מיונים אחרונים ליחידה מובחרת אני מרשה לעצמי לפתוח צוהר עבור הנוכחים כאן שיסביר מי ומה היית עבורנו.

נפגשנו לראשונה ביומיים הראשונים של "לבנון השנייה" אמסלם רס"ר היחידה המיתולוגי הכיר בינינו, ואתה בחשדנות שאלת "מי את ומאיפה את באה בכלל?" עניתי "לא ממש חשוב עכשיו - מלחמה בחוץ - משנה מה שאני אולי יכולה לעשות כדי לסייע, מה שאגוז החטיבה והצבא צריכים כרגע חשוב יותר."

הטלפונים של שנינו לא הפסיקו לטרטר, הוזמנת למרכז הלוגיסטי שהקמתי בקיבוץ עברון וממנו נותב הסיוע לעורף האזרחי המופגז במעל 60 ישובים באמצעות עשרות רבות של מתנדבים חדורי מוטיבציה ומנוסים, הזמנתי אותך לשבת על מדרגות בפניה שקטה ובצניעות האופיינית שלך ושאלת "אותו הדבר את יכולה לעשות עבור הצבא? עניתי "אני חושבת שכן ואשמח לנסות אך בריר לשנינו "שאסור לאזרחים לתספק צבא" גל ענית לאחר שניה - למי אני אביט בעיניים בהלוויות? לאימהות או למח"ט? חייגתי לעורך הדין של עמותה שלימים הפך לשופט עליון ושאלתי "יורם אם אני בוחרת לסייע בשקט בהשלמת חסרים ליחידות צבאיות בידיעה שאני עוברת על החוק וחלילה אאלץ להתגונן בבית משפט תהיה שם להגן עלי בחינם או שאני מוכרת כיליה?"

תוך חצי שעה כבר היינו בביתך השני "בלב היחידה בשרגא, נכנסנו לנשקיה ולאמלחיה וערכנו רשימות, קתות עם בטריות, מדפסים מחומרים מרוכבים כי הפלסטיקים יצאו מאיפוס, בירכיות, כפפות ירי, פנסים לנשקים, סכינים, מערכות הונאה והצצה, משקפי רסס ועוד ועוד, ימים ארוכים של עבודה ללא שינה כשאתה מקבל טלפונים מיחידות שונות ולא מפסיק לאפיין עבורן צרכים, בודק את תיקני המיגון, מעביר אלי ואני מגייסת תרומות, מבצעת רכש אצל הספקים אותם הפנית אלי ומעבירה אתך ציוד לעשרות יחידות שונות ומעבר לגבולות החטיבה שלך עצמך.

בתחילת הלחימה אמרת עם שמץ קינאה "גל איזה כייף לשייטת ולמטכ"ל שלא חסר להם כלום אף פעם, ואני עם שמץ הומור שחור אמרתי לך "אם המלחמה הזו תימשך יותר משלושה שבועות אתה תהיה מצויד טוב מהן והן יתקשרו להשאיל אמצעים ממך.... כמה חייכנו כשהטלפון הגיע וכך היה."

כשלוחמים נהרגו מאובדן דם וקשיי פינוי ולא דווקא מאופי הפציעות ביקשת לדעת אם יש פתרון רפואי שניתן ליישם במקומות שלא ניתן לשים חוסם עורקים, וכך בארה"ב נמצא הפתרון המיוחל, חבישות המקון כבר היו בשימוש הצבאות הבריטים, הקנדים והאמריקאים באפגניסטן ועירק... תורם רכש 3000 יחידות ואתה ביקשת שאגש להעבירן לקרפ"ר, חזי לוי ישב זחוח מול נציגי ואמר " כלום לא נכנס לשירות מבצעי תחת אש גם אם שלושה קרפרים של צבאות אחרים אישרו אותו וגם אם אין לי חלופה !!! הצוות חוזר אלי אובד עצות יחד עם החבישות ואני פונה למח"ט ומסבירה כי קצין רפואה ראשי סרב, המח"ט מהסס לרגע ואני שולפת את הנשק שלך " מי יסתכל לאימהות בהלוויה בעיניים אתה או הקרפ"ר ? וככה חטיבה אחרי חטיבה אנחנו מפזרים את החבישות שלימים עם גיבוש הסטטיסטיקות בגמר המלחמה העלו כי בחטיבת גולני בלבד 13 חיילים ניצלו באמצעותה, עמיתי האימהות שלהן מברכות אותך!

כשעלתה סוגיית הדוצ"ים כאבת כאב שאיים לשבור, באותו היום עבדנו 20 שעות בכינו שעה וישנו שלוש, למחרת עלה צורך נוסף ודחוף במשקפי רסס כי המחסור גרם לצוותים להשתמש במשקפי אבק שהעלו אדים בשל המאמץ הפיזי מיסכו את הראייה ולא הגנו מרסס, שאלתי - עמיתי כמה צריך ? ענית- 2500 כי צריך שיהיה לנו מלאי עבור הרבה יחידות נוספות, שאלתי "כמה עולה" ואתה בנאיביות ענית " מה רק סביב 60 דולר ליחידה של אוקלי ו ESS " יומיים אחר כך לאחר שיחה שלי עם רב מברוקלין הוא משגר את חסידיו ברכבת אווירית של מזוודות עמוסות לנתב"ג... במלחמה כמו במלחמה, אין זמן להצהרות מכס ואישורי אל"ח, ליב"י ועוד....

מיד עם הגעת משקפי הרסס מתגלה מחזה סוראליסטי של קבוצת חרדים לבושי שחורים מגבעות וגרביים לבנות המחנים בסמיכות לאחד הבסיסים ומעבירים מהמוניות שלהם למכוניות שלנו את המזוודות, מיד בוצעו מבחני ירי על מנת לאשש את תקן המיגון וטיפסנו יחד עם רכבים עמוסים לנקודת הכניסה של אגוז כששנינו מאושרים מהזמן הקצר בין אפיון הצורך, רכישתו והבאתו עד לגבולות היחידה, אתה יורד מהרכב ומחבק לוחם לוחם, ומעיניהם ניכרת ההערכה העצומה אליך ואז לפתע, נשמע רחש מלחיץ, אמבולנס נכנס מלבנון ומיד מפעיל אורות וצפירה כדי לפזר את החיילים שהיו פזורים על הכביש, אתה עוזב הכול מזנק על הדלתות האחוריות של האמבולנס פותח אותן לרווחה ומציץ לראות מי הפצוע שפניו חבושות ובבת אחת אתה מחזיק את הראש וצועק " ברק אני חייב לך עיין אני מצטער עשיתי הכי מהר שאני יכול, אני חייב לך עיין !!!, על המשפט הקשה הזה חזרת פעם אחר פעם עד שהאמבולנס המשיך לבית החולים.... הלילה הזה חרוט בזיכרוני כאחד הרגעים הקשים במלחמה הארוכה הזו, בלילה הזה הפנמת מה שאני הדחקתי " ברמת המדינה ננצח אותה אך ברמת הפרט אין לנו סיכוי".

הקושי הלך וגבר עם התקדמות שעון הלחימה והמשכת בדרייב מטורף לספק מכול מקור אפשרי את צורכי הלוחמים, כשפגשת את אחד התורמים שלי אדון בן שמונים דאז הוא שאל אותך "תגיד, מה נותן לכם את הכוח ללחום מלחמה אחרי מלחמה בנחישות אין קץ? בביישנות הכנסת יד ימין לכיס שלך והוצאת תמונה קטנטנה ומנוילנת של ילד מהשואה ואמרת, "זה מקור האין ברירה, לעולם לא עוד", מה שלא ידעת עמיתי היה, שהאיש עצמו ניצול שואה.

כשהמח"ט דאז שבינתיים הפך לחבר יקר, פגש אותי בתוך הבסיס ושאל "מה את עושה כאן? עניתי "המח"ט בוא נסכם ביושר שאתה לא ממש רוצה לדעת, בוא נשב אחרי המלחמה. אתה בדיוק באת לקראתי ואני בחרתי להתעלם מקיומך ולהפנות לך את גבי כדי לא לסבך אותך... כעסת ואמרת "אם את מסתבכת אני איתך שלא תעזי לקחת את זה על עצמך לבד.

עשר שנים שהיעדרותך בלתי נתפסת ולכאורה בכול רגע תצלצל ותגיד "לוסקי את באה לאכול סלט ארומה? או מתי את צריכה הקפצה לשדה התעופה?

עם בר שלי שהיה בן פחות מתשע אז והיה צמוד אלי בילית שעות במלחמה עצמה ולאחריה והפכת עבורו מודל לדרך ארץ, צניעות ערבות הדדית וערכים. שבוע לפני עזיבתך אותנו קפצת לבקר ונתת לו את הקסדה שלך ומשקפי הרסס עליהן נעשו מבחני היירי בזמנו, הסתגרתם בחדר וצחקתם בקולי קולות שעה ארוכה.

אם אי שם עמיתי אתה שומע דע כי אתה חסר לו מאוד, ולעיתים קרובות הוא מדבר עליך בגעגוע גדול, בכול ציוני הדרך המשמעותיים אתה נפקד נוכח בחייו, בבר המצווה קרא לזכרך, הזמין את אבא שלך לשאת דברים והקדיש לך את השיר "חייל שחור חייל לבן" ולא נשארה עיין יבשה, בתיכון עומרי המחנך שלו הכיר אותך מהיחידה, ככה מוקף בך גדל.

אז רק לעדכנך עמיתי כי למעט סלט ארומה שלך שנישאר גרוע ממש כפי שהיה ורמ"חיי התרומות בצה"ל שממשיכים לרדוף אותי עד היום בעקבות עמוד ענן ועופרת יצוקה,,, הכול השתנה כאן בסביבה,

וינוגרד שהדאיג אותך ומבקר המדינה עברו עלי בשלום, אמסלם עזב את היחידה, תמיר ממח"ט הפך אלוף עשור מפקד אוגדה הסורים על הגדרות אפילו לא בגללינו, והילד הקטן שהסתובב כול המלחמה עם קוקו בלונדי ארוך ו-cross bow גדל, הסתפר, סיים בגרות, שנת שירות, מתגייס לצבא, יסיים מסלול יציוד באפוד "עמרן" ולא ישכח אותך לשנייה.

עמיתי, הטלפונים האחרונים שלך היו לאבי ואלי, כשני פרגמטיים היינו ממוקדי עשיה, מצטערת ומתנצלת שלא אמרתי לך עוד בחיך איזה כבוד וכמה ברת מזל הייתי שזכיתי על הכדור ההזוי הזה בחברתך.

יהי זכרך ברוך